

Vänsterpress om EU-valet – del 3

Val av ledamöter till Europaparlamentet för mandatperioden 2019-2024 ska slutföras under kommande helg.

Detta är tredje artikelsamlingen om EU-vaket. De tidigare är [Svensk vänsterpress om EU-valet](#) och [Vänsterpress om EU-valet – del 2](#)

Se även: Francine Mestrum, [Hur ”social” är egentligen Europeiska unionen?](#) och [Frankrike inför EU-valet 2019 \(artikelsamling\)](#)

Martin Fahlgren 24/5 2019

Innehåll

Arbetarmakt	1
<i>EU-valet 2019: Kritiskt stöd till S eller V</i>	1
Flamman	2
<i>Bah Kuhnke: Klimatet och demokratin är ödesfrågor i dag</i>	2
Internationalen	3
<i>Vad innebär EU-motstånd?</i>	3
<i>Spanske antikapitalisten Miguel Urbán: ”EU kan inte reformeras inifrån”</i>	4
Offensiv	7
<i>EU-val kantat av skandaler</i>	7
Proletären	9
<i>Vänd ryggen åt rikemansklubben EU!</i>	9

Arbetarmakt

EU-valet 2019: Kritiskt stöd till S eller V

Arbetarmakts styrelse

Flamman 15/5 2019

Söndag 26 maj är det val till EU-parlamentet. Vissa inom vänstern förordar en bojkott för att de inte gillar EU, för att dess institutioner är odemokratiska och de inte vill ge dem legitimitet genom att rösta.

Kommunister brukar dock inte ställa upp i val för att vi stödjer den rådande staten och dess institutioner. Sveriges riksdag är exempelvis formellt demokratisk, men likväl har de senaste årtiondenas högervändning och marknadsanpassning, med privatiseringar, utförsäljningar av allmännyttan, lägre skatter för de rika, insläpp av riskkapitalister i välfärdssektorn, urholkad arbetsrätt etc. med de kraftigt ökade klyftor detta inneburit inte genomförts efter en demokratisk debatt när folkets vilja har hörsammats. Istället har det politiska etablissemanget, S-ledningen såväl som borgarna, godtagit borgarklassens krav på högervändning, utan att fråga arbetarna om saken. Det är nämligen så det fungerar i kapitalistiska demokratier – formellt demokratiska, men det finns ändå en härskande klass som i slutändan brukar få sista ordet.

När ska kommunister bojkotta val?

Givetvis finns det skillnader mellan olika kapitalistiska stater, och EU-institutionerna har uppenbart flera demokratiska inskränkningar. Men marxister bojkottar inte val för att vi inte gillar det rådande systemet, utan bara när det kan få någon verklig effekt och ett alternativ kan skapas. Ett exempel var tsarens inrikesminister Bulygins förslag på en strikt rådgivande дума på hösten 1905. Ryssland befann sig då i en revolutionär kris, och revolutionärerna vägrade att befatta sig med detta försök att avleda kampen med så eftergifter. Det blev uppenbart att Bulygins försök inte skulle få tillräckligt stöd för att bli meningsfullt, och det blev inget av med den. Bojkotten blev framgångsrik och revolutionen fortsatte.

Tsaren tvingades då att utlova större eftergifter, bland annat en дума med starkt beskuren makt, och där kapitalister och, framför allt, jordägarna var överrepresenterade. Bolsjevikerna förordade bojkott även till valet av denna, våren 1906. Fortfarande inte för att den var otillräckligt demokratisk, utan för att de trodde att revolutionen inte var över, och skulle svepa bort även denna manöver.

Tsaren lyckades dock stabilisera sin makt – om än, som vi vet, bara för omkring tio år till. Han lät upplösa de två första dumorna och ändrade vallagen så att bönderna och framför allt, arbetarna var ännu mera underrepresenterade. Denna gång deltog dock bolsjevikerna i valet, trots att denna дума var mindre demokratisk än de två föregående. De insåg nämligen att revolutionen hade misslyckats för denna gång, och att en bojkott inte skulle få någon effekt.

En bojkott av EU-parlamentsvalet av den radikala vänstern kommer inte heller i nuläget att på något betydande sätt underminera de rådande maktstrukturerna. Vi ser därför ingen anledning att bojkotta detta val, liksom vi inte bojkottar riksdagsvalen, trots att resultaten alltid blir högerpolitik, även om S vinner. I en annan situation kan bojkott bli aktuell, men just nu finns det ingen alternativ makt, ingen revolution i sikte.

Rösta på S eller V, men organisera för kamp underifrån!

Arbetarmakt ställer inte själva upp i valen. Det är ingen principalsak, vi kan mycket väl göra det när vi blir större, men just nu vore det inte meningsfullt. Som vanligt förordar vi istället en kritisk röst på S och V. Detta utan att ha några illusioner om deras politik. S har under många

år deltagit i nedmonteringen av välfärden och marknadsanpassningen. Löfven har ju som bekant gått med på att bilda en regering som går i Liberalernas och Centerpartiets ledband.

V kritiserar S från vänster – men samtidigt har de gång på gång visat att de inte är något kämpande alternativ. V-ledningens inriktning har nu i åtskilliga år varit att bli tillräckligt accepterade av S-toppen för att få bli insläppta i regeringsunderlaget. Målet är förstås att vrida politiken lite åt vänster, men denna inriktning utesluter att någon verklig kamp mot all högerpolitik mobiliseras. V vägrade ju att trycka på den röda knappen, och har nu sagt att de inte är beredda att fälla regeringen för att den vill inskränka strejkrätten. V ligger till vänster om S, men går ändå i praktiken i deras ledband.

Anledningen till vår uppmaning är istället att båda partierna tillhör arbetarrörelsen, även om banden till arbetarklassen utan tvekan har blivit svagare med åren. Arbetarrörelsen måste omgrupperas under en kämpande ledning, och bäst förutsättningar för detta finns när de sitter vid makten. I opposition är det lättare att posera som vänster, men när de sitter i regeringen är det svårare att bortförklara krav från arbetarrörelsens gräsrotter.

Detta förutsätter givetvis att en organiserad och kämpande opposition växer fram inom arbetarrörelsens organisationer, fackliga som politiska. Där finns det fortfarande en lång väg att gå, men som ett första steg säger vi till arbetare som röstar på S eller V: vi tror inte att era partier någonsin kommer att genomföra en verklig arbetarpolitik, och att det är nödvändigt att bygga ett nytt, kommunistiskt och revolutionärt arbetarparti. Men så länge ni har kvar förhoppningar om dessa partier bör ni organisera er för att ställa krav på en politik i era intressen, och för att avlägsna alla byråkrater som står i er väg och envisas med sin högerpolitik.

Detta är vår utgångspunkt, och därför förordar vi en kritisk röst på S eller V, till riksdagen likväl som till EU-parlamentet. Men utan organiseringen underifrån inom arbetarrörelsens organisationer, likväl som utanför dem, kommer ingenting att förändras.

Flamman

Bah Kuhnke: Klimatet och demokratin är ödesfrågor i dag

Anja Bergdahl

Flamman 18/5 2019

Miljöpartiets toppnamn i Europaparlamentsvalet vill att unionen ska straffa de medlemsländer som bryter mot demokratiska principer.

Miljöpartiets Alice Bah Kuhnke vill se hårdare tag mot de högerextrema krafterna i Europa och en mer generös flyktingpolitik, men framför allt vill hon påbörja klimatomställningen.

Alice Bah Kuhnke har gått från kultur- och demokratiminister till Miljöpartiets EU-toppnamn. Hon berättar över telefon att hon sover tre-fyra timmar per natt och är fullbokad från morgon till kväll. Men att hon har all anledning att kämpa på.

– Det här valet avgör EU:s framtid, klimatet och demokratin är ödesfrågor i dag, säger hon.

Alice Bah Kuhnke anser att demokratin står under ett stort hot. Under sina år som Miljöpartiets representant i ministerrådet har hon oroat sig över de högerextremas framväxt i Europa.

– Vi har sett under flera år hur länder som Ungern och Polen bryter mot mänskliga rättigheter. Det är ohållbart att våra demokratiska värden är hotade. Jag vill slå vakt om demokratin, pressfriheten och människors rättigheter, säger hon.

För att göra det vill hon bland annat se mer transparens, stärkta resurser för att främja demokratiska fri- och rättigheter och sanktioner som indraget EU-stöd mot de medlemsländer som inte lever upp till EU:s principer om mänskliga rättigheter.

– Jag tycker att EU ska bli tuffare på att straffa de som bryter mot demokratiska överenskommelser. Det ska kosta att göra det, säger hon.

Alice Bah Kuhnke vill driva liknande frågor som under sin tid som kultur- och demokrati-minister. Där syns bland annat den metoo-lagstiftning som hon arbetade med i Sverige.

– Det är inte bara svenska kvinnor och män som ska ha tryggheten av att skyddas mot sexuella trakasserier och sexuellt våld, det borde gälla också på EU-nivå. Det kommer jag att kämpa för nu.

En mer generös flyktingpolitik har också hög prioritet för Alice Bah Kuhnkes framtida EU-arbete.

– Det är fler än någonsin på flykt i dag. EU behöver vara solidariskt, skapa trygga vägar och möjliggöra familjeåterförening. Medlemsstaterna behöver ta gemensamt ansvar för flyktingsituationen i EU, säger hon.

Den progressiva klimatpolitik som Alice Bah Kuhnke vill driva består bland annat i satsningar på förnybara investeringar, prioriteringar av klimatåtgärder, flygskatt, bättre infrastruktur för järnväg och enklare och billigare tågtrafik. Men också att medlemsländerna ska ha tvingande utsläppstak, och böter om de inte uppnår utsatta mål.

Internationalen

Vad innebär EU-motstånd?

Ledare

Internationalen 24/5 2019

- ▶ Internationalistiska nationalister
- ▶ EU utgör inget skydd mot högern
- ▶ Motstånd bortom Swexit

När de socialdemokratiska Första majtågen på 30-talet började inlemma den blågula flaggan i de tidigare enhetligt röda fanborgarna så motiverades det med att nationalism och internationalism inte var varandras motsatser. Per Albin Hansson gick såpass långt att han redan 1926 hävdade att den ”gode patrioten blir också en god internationalist”. Sanningshalten i det påståendet kan vi diskutera vid något annat tillfälle. Vad vi däremot kan konstatera är att liknande tankar nu på allvar börjat befästa sig inom den samtida nationalistiska högern. Från fascistiska terrorister som odlar sitt rasistiska hat på internationella nätforum till högerpopulister som bygger nätverk i parlamentsgrupperna i Bryssel; nationalisterna har blivit internationalister. Detta är ett fenomen att ta på djupaste allvar.

Samtidigt går vi till EU-val i en valrörelse som är så nära travesti en valrörelse någonsin har varit i det här landet. Sällan har väl budskap haft så lite med innehåll att göra. Centerpartiet säljer in sin tillväxtdyrkan som vore det frågan om grön omställning, Miljöpartiet säger ”klimatet kan inte vänta” samtidigt som deras faktiska politik som regeringspartner säger det rakt motsatta. Socialdemokraterna nöjer sig med lite allmänna värderingsord om ”klimatansvar” och ”barnbarn” och Kristdemokraterna lanserar den obegripliga sloganen ”Make EU Lagom Again” samtidigt som ledamoten Lars Adaktusson röstar emot aborträtten till och med när det gäller tioåriga våldtäktsoffer. Lagom indeed ...

Så det är kanske inte så märkligt att människor känner bristande entusiasm. Därför är det lockande när debattörer och opinionsbildare på vänsterkanten lanserar sofflocket som en motståndskraft. EU är en djupt odemokratisk institution skapad för att genomdriva en hårdförnyliberal politik, som flyttar makten från demokratiskt valda organ till överstatligt onåbara, som verkar för att trycka ned löner och villkor för flertalet och ytterligare berika de redan alldeles för rika. Så långt har röstskolkarna och Swexitförespråkarna rätt. Var det brister är i perspektiven på hur vi gör motstånd. För tanken på att kopiera den brittiska lösningen och försöka åstadkomma ett Swexit via förhandlingsbordet lockar idag inte många.

Låt oss vara realistiska. EU-institutionerna är inget bålverk mot antidemokratiska strömningar. Tvärtom skulle en stark reaktionär höger trivas bra med att driva igenom sin rasistiska, kulturkonservativa agenda på europeisk nivå inom alla de ramar EU-projektet sätter upp. En röst på en nog så vettig kandidat garanterar inte att någonting blir bättre – men att lämna walk over till en alltmer aggressiv höger är att garantera försämringar. Att stanna på sofflocket i protest är bara en idealiserad form av politisk apati. För en utebliven vänsterröst är en framsläppt högeröst. Det finns inget annat sätt att beskriva situationen. Lågt valdeltagande är inget slag underifrån utan ett budskap till eliterna att de kan fortsätta verka ostört. Deras ordning klarar sig fint med demokratiskt underskott. Det finns länder över hela världen där högerregeringar styr mandatperiod efter mandatperiod, trots att halva befolkningen bojkottar valen. Faktum är att högern sällan behöver demokrati för att utöva makt. För vänstern däremot, är demokrati essentiellt.

Så använd din röst och lägg den på Vänsterpartiet, men inse också att det inte på något sätt är nog. EU-motstånd är av nöden, vad vi behöver diskutera är vilka former motståndet bör ta. För när till och med nazister börjar inse styrkan i internationalism skall inte vi ligga på sofflocket utan hålla liv i det som genom alla tider varit vänsterns viktigaste styrka – den internationella solidariteten. Och att ta solidaritet på allvar innebär också att inse att det inte rör sig om ett sinnelag. Solidaritet är inte detsamma som sympati utan en form av politisk praktik. Att samordna kamp och organisera det gemensamma intresset utan respekt för nationella gränser och språkliga barriärer. Om det går att göra i de rödgröna partikorridorerna i Bryssel är det bra, men måste också göras på tusen andra sätt i alla upptänkliga forum. Internationalism må vara det nya svarta, men det kommer alltid att vara det evigt röda.

Spanske antikapitalisten Miguel Urbán: "EU kan inte reformeras inifrån"

Intervju gjord av Alex Fuentes och Agnes Lou

Internationalen 24/5 2019

Den spanska Europaparlamentarikern Miguel Urbán är en av medgrundarna av Podemos och kandiderar även i årets EU-val för Podemos. Han är samtidigt ledande medlem i *Anticapitalistas*, som är anslutet till Fjärde Internationalen och känd som en ständigt radikal aktivist. Sitt säte har han varken i Madrid eller Bryssel utan reser runt i världen; till Argentina eller Brasilien i Latinamerika, till Asien, Afrika eller Mellanöstern i permanent kontakt med flyktingar från olika delar av världen. En trotskistisk aktivist som använder EU-parlamentet som tribuna för att försvara de mänskliga och sociala rättigheterna.

Hur ser Podemos och Anticapitalistas på EU-projektet?

– Anticapitalistas ser EU på ett helt annat sätt än Podemos som har haft olika ställningstaganden. Det säger jag, som alltså är Podemos delegationssekreterare. Anticapitalistas utgår ifrån att EU inte går att reformera inifrån. Maastrichtfördraget från 1993 var något vi skulle kunna kalla ett nyliberalt sabotage. Det sanktionerade att det enda projekt som kan rymmas i EU är ett nyliberalt. En EU-parlamentsledamot från högerkanten uttryckte det tydligt då man

tvingade Grekland att gå med på EU:s diktat: ”Greklands exempel visar att en vänsterregering i EU inte är möjlig”. Det var nog en hälsning till Spanien och Podemos. Jag ger honom rätt, det är inte möjligt med en vänsterregering inom EU. Men för oss är inte lösningen att lämna EU.

Internationalen träffade Miguel Urbán, EU-parlamentariker för Podemos i Spanien, för ett samtal om EU-valet, olydnad, internationalism och utomparlamentarisk kamp.

Men vad ska man göra om man inte kan förändra eller lämna EU?

– För Anticapitalistas handlar det om att utveckla en olydnadslogik gentemot EU. Det gäller inte bara i de enskilda länderna utan om en europeisk dynamik för att skapa ett alternativt projekt.

Om vi styrde Spanien skulle vi kunna använda oss av olydnad mot en del fördrag för att driva en vänsterpolitik. En sådan olydnad måste förankras i sociala rörelser och utvidgas till de arbetande i andra europeiska länder. Felet vi såg med Syriza var inte att de förde en reformistisk politik för Europa, utan att de trasslade in sig i förhandlingar utan att utvidga processen utanför Grekland. Vi anser att en internationalistisk motoffensiv är central och olydnaden ett sätt att bygga en sådan rörelse i praktiken.

Det har vi gjort i de kommunfullmäktige där vi styr, det är vårt sätt att med stöd av sociala rörelser skapa en olydnadslogik med andra kommunfullmäktigeförsamlingar i Europa som har samma problem som vi. Vi har till exempel gjort gemensam sak med Neapel när det gäller att vägra betala utlandsskulden. Problemet är att det ännu inte finns så många lokala parlamentariska församlingar som styrs av vänstern och som förespråkar olydnad. Vår erfarenhet har varit begränsad men Anticapitalistas har bedrivit lokal olydnad, något som mycket väl skulle kunna utvidgas om vi satt i regeringen. Här är Podemos mindre ambitiöst, man vet att EU inte kan reformeras inifrån, men säger det inte rent ut.

Hur kommer det sig?

– Spanien är antagligen det mest EU-vänliga landet i Europa. Att då säga att EU inte duger eller att det inte går att reformera och att det är en institution i eliternas tjänst skapar motsättningar. Trots en ambivalent hållning har Podemos haft en tydlig linje i vissa frågor på kollisionkurs med EU:s direktiv. Vi har till exempel migrationspolitiken där Podemos haft en

mycket tydlig linje mot EU:s ”fort Europa”. I parlamentariska församlingar där Podemos haft inflytande har vi byggt ett skyddsnätverk i olika städer. Det gäller alltså inte bara olydnad mot EU:s åtstramningspolitik utan även mot EU:s rasistiska och invandrarfientliga stängda gränser. Jag har själv arbetat mycket med denna fråga i EU-parlamentet och det är något som hamnar på direkt kollisionskurs med EU. Det handlar även om miljöfrågan där vi har gått mycket längre än vad Podemos ville från början.

Men det mest avgörande är att Podemos, med Anticapitalistas som drivkraft, har skapat ett vänsterpolitiskt paraply på europeisk nivå. Här har vi *People Now* (Det är folkets tur nu!) som verkar för frigörelse från EU-fördragets tvångströja. Det är första gången Podemos bygger en allians till vänster om den klassiska eurokommunismen och som han utgör en attraktionspol inför det nära förestående EU-valet.

Brexit är utan tvekan ett uttryck för EU:s nuvarande kris. Vad är perspektivet på kort och lång sikt?

– Brexit skakar EU. Det är första gången EU splittras, det är inte bara så att EU inte växer utan nu tappar medlemsländer. Det förklarar varför förhandlingarna kring Brexit är så svåra. EU sänder ett budskap: det är inte lätt att lämna unionen och det kostar. EU har destabiliserat det stabilaste politiska system som funnits i mänsklighetens historia, det brittiska.

Kärnan i denna politiska kris är ojämlikheten. EU är ett maskineri som skapar ojämlikhet och det är just detta som kan göra slut på EU-projektet. Det är ju en inneboende fälla hos själva kapitalismen, det är den kapitalistiska ackumuleringen som kan förgöra kapitalismen.

Euron, som var tänkt som ett ekonomiskt konvergensmedel mellan länder, har i stället lyckats öka de ekonomiska skillnaderna. När ett land inte får devalvera sin valuta tvingas man istället i konkurrensens namn devalvera två andra saker: arbetsvillkoren och skatterna för att locka till sig multinationella företags miljonärer.

Den sociala dumpningen och skattesänkningarna står i förgrunden för EU:s systemkris. Här kan Brexit ses som eliternas reaktion på EU-projektet. Inför varje kris är det knappast justeringar vi ser utan en accelerering av krisen. Extremhögern spelar här en central roll, den har lyckats kanalisera en folklig missnöjesröst mot EU, en protest mot etablissemangen och till och med en protest mot nyliberalismen. Men nu ser vi hur extremhögern som var emot EU håller på att svänga om och omvandlas till euro-reformister. Idag ser vi hur Le Pen talar om att förändra EU inifrån ... Märkligt, eller hur?

Extremhögern i Sverige gör likadant...

– Exakt, vi ser en mutation i Europa. Varför ska du lämna en klubb om du kan styra den och gagna egna intressen? Det är bättre att ha en enda gräns än tjugosju.

Italiens Salvini spelar här en viktig roll, han var den första att lyfta fram en internationalistisk politik för extremhögern, han vill samordna olika grupper där det finns många divergerande ståndpunkter. I EU-parlamentet utgör de idag fyra olika parlamentariska grupper och Salvini, utifrån den makt han har genom att kontrollera Italiens ekonomi, förespråkar att dessa förenas i en enda grupp.

Det kan leda till att extremhögern i det kommande EU-valet kan bli den näst största gruppen i parlamentet och med fyra poster i Europeiska rådet. Det är ett uttryck för EU:s svaghet och ledarskapskris. Koalitionen mellan liberaler och konservativa håller på att slås sönder. Inför EU-valet ser det ut som att konservativa, liberaler och socialdemokraterna tillsammans inte kommer att nå 50 procent av rösterna, det skulle bli första gången sedan 1979. Det kommer med största sannolikhet att skärpa krisen i EU genom destabiliseringen av den politiska kraft

som varit en stöttepelare för EU-projektet, socialdemokratin. Vid Maastrichtfördraget regerade socialdemokraterna i 80 procent av medlemsländerna.

Varför ska då vänstern delta i EU- parlamentet?

– För det första kan man ifrågasätta om det ska kallas parlament. Det är ett parlament som inte stiftar lagar eller innehar befogenheter som ett nationellt parlament. Det visar bara den demokratiska bristen hos EU, den enda institution som röstas fram av medborgarna är den som har minst makt.

De institutioner som inte väljs av någon annan än eliten, är de mäktigaste, det vill säga Centralbanken och EU-kommissionen. Det är ett minst sagt märkligt parlament, men jag anser att vänstern måste använda det som en politisk plattform för att föra en politik långt utanför parlamentet, för utomparlamentarisk kamp. Det är för att kunna bygga allianser, för en internationalism, som ju extremhögern har utnyttjat så effektivt.

Vänstern verkar ha glömt bort vad som behövs för att samordna kampen över gränserna. Det är absurt. EU-parlamentet betalar för att ta dit 120 medborgare per år för att dessa ska få besöka parlamentet, majoriteten av partierna tar dit sina skolelever och skolorna döps om till namn som bärs av politikerna som bjudit dit dem. Vi bestämde från början att vi skulle använda dessa 120 inbjudningar för att ta dit aktivister från sociala rörelser. På ett år har vi bjudit in representanter från 35 olika gräsrotsorganisationer, de har dels fått sina röster hörda men har också verkat för att samordna dem.

Strejkande arbetare och kämpande aktivister liksom representanter för invandraroorganisationer som fackligt organiserar gatuförsäljare från olika länder utgör sådana exempel. Vi har hjälpt till att samordna dessa erfarenheter i länder som Frankrike, Belgien och Italien. Vi har också använt parlamentet för solidaritetsaktioner i mängder av länder. Det handlar om kamp som förs i Marocko, Algeriet, Honduras och Brasilien. Nyligen samlade Podemos 200 marockaner som är bosatta i hela Europa kring en rörelse för självorganisering. Det är vad Europaparlamentet duger till, för att föra en utomparlamentarisk politik.

Offensiv

EU-val kantat av skandaler

Ledare

Offensiv 21/5 2019

Sista veckan innan EU-valet har inte varit någon toppenvecka för de högerextrema i Europa. Rasistiska FPÖ i Österrike har med buller och bång åkt ur regeringen efter en korruptionsskandal, och i Sverige skakas Sverigedemokraterna av toppkandidatens Peter Lundgrens tafsande på en partikamrat. För vilken gång i ordningen sexismen i SD avslöjas går inte att hålla räkningen på.

Hur stor effekt skandalerna har på valresultatet är oklart – historiskt har liknande skandaler inte haft någon större effekt på SD, vars framgångar handlar mer om missnöje mot de gamla styrande partierna och de ökade klyftor och orättvisor som följt i spåren på högerpolitik, marknadskaos och upptrissad vinstjakt.

Skuldbeläggning av flyktingar, EU-murar och den statliga rasismen har spelat SD i händerna. I årets EU-val är det många partier er, inte minst M och KD som har samma krav och retorik som SD.

Inte bara SD skakas av skandaler. Liberalernas krisläge blev knappast bättre när deras sittande EU-parlamentariker vägrade avstå feta styrelsearvoden från storföretag, trots en lön från EU-

parlamentet på 94 000 kronor per månad, plus traktamentet, kontorsersättningar och så vidare.

SVT:s “avslöjande” att Vänsterpartiets Malin Björk hade plockat ut traktamente trots att hon är bosatt i Bryssel var dock en tunn soppa statens media kokat för att misskreditera Vänsterpartiet, som allt att döma får ökad stöd i valet. Det spelar ingen roll att det mesta i efterhand tyder på att det inte var något avslöjande, syftet att så tvivel är redan uppnått.

Malin Björk har visserligen plockat ut traktamente, precis som alla andra ledamöter gör, men till skillnad från i princip alla andra använder hon dem i tjänsten istället för att stoppa dem i egen ficka. Vänsterpartiets partiskatt, vilket ger en inkomst på 29 000 kronor efter skatt, är högre än Rättvisepartiet Socialisternas krav på arbetarpolitiker på arbetarlön. Men det är samtidigt långt under lönen för alla andra partiers EU-parlamentariker.

Årets EU-val är också hyckleriets val. Alla partier anpassat sig till opinionen och lyfter upp klimatet som en viktig fråga, ändå har framförallt de borgerliga inklusive SD röstat mot förslag om bindande klimatmål samtidigt som EU-målen är alldeles för låga. Det behövs utsläppsminskningar i EU på mellan 63 och 72 procent till 2030 för att klara 1,5 graders uppvärmning – dagens mål ligger på 40 procent.

Med EU:s institutionaliserade högerpolitik, murar mot flyktingar, upprustning och ett EU-parlament med ytterst begränsad makt ställer sig många frågan om det är ens värt att rösta? Kommunistiska Partiet/Proletären driver till och med en aktiv kampanj för valbojkott. Men deras EU-motstånd är starkt nationalistiskt färgat och inom-kapitalistiskt.

Valet kan dock inte bara ses i ljuset av att EU är den rika elitens verktyg för att driva igenom sin högerpolitik. EU-parlamentet finns och det är bättre att det finns ledamöter där som argumenterar mot nya rasistiska flyktinglagar, militarism och för fackliga rättigheter, som till exempel Vänsterpartiet gör, än att det inte finns det. Läget vore kanske ett annat om EU var på randen till sammanbrott och det fanns en kamprörelse i Europa att knyta an till, då skulle en kampanj för bojkott kanske vara berättigad.

Det betyder inte ett okritiskt stöd till Vänsterpartiet. Deras största misstag är att de inte ser att EU är kapitalisternas verktyg – och det aldrig kommer att bli arbetarnas verktyg. Istället för att stå för gemensam kamp för att skrota kapitalets EU har de övergett sitt EU-motstånd och skapar därmed ett än större politiskt tomrum till som högerpopulister kan fylla.

En annan stor svaghet är bristen på orientering mot arbetarkampen. När Joe Higgins från Rättvisepartiet Socialisternas systerparti Socialist Party på Irland valdes till EU-parlamentet använde han sin position för att besöka, lyfta upp och konkret stödja den kamp som pågick i Europa. Han besökte klimataktivister i Italien, bilarbetare i Tyskland och arbetare i Grekland som ockuperat sina arbetsplatser i protest mot nedläggningar.

Uppgången för Vänsterpartiet i opinionen är positiv. Opinionen hänger samman med den ökade kampaktivitet vi sett under våren med Valfärdsalliansen, Lärarmarscher, hyresgäst och skolkamp, klimatstrejker med mera. Det handlar om en växande vilja att säga ta strid mot snabbt ökande klyftor, klimatkris och välfärds-kris.

För socialister gäller det att stödja kampen och visa på behovet av organisering, framförallt på arbetsplatserna, och att samlas i gemensamma protester. Vi socialister är också de enda som kan ge ett verkligt alternativ – ett demokratiskt socialistiskt Europa – där människor och miljö går före storföretag och de rikas makt- och vinstintressen.

Proletären

Vänd ryggen åt rikemansklubben EU!

Ledare

Proletären 22/5 2019

Syftet med det skendemokratiska spelet är att höja valdeltagandet och visa på någon form av folklig acceptans för Bryssel-makt och EU-elit.

Innan den allmänna rösträtten drevs igenom i Sverige hade de med höga inkomster och stora förmögenheter flest röster i valen. På något vis är vi tillbaka i den situationen. Hur folket än röstar får vi samma nyliberala politik.

Det gäller i riksdags- och kommunalvalen och, om möjligt, i ännu högre grad i valet till EU-parlamentet.

Helt naturligt frågar sig många vad det är vi skall rösta om. Politiken ligger fast. EU:s grundlagar kan inte ändras oavsett hur folket i Europa röstar i EU-valet.

Vädjanden om att människor måste använda sin rösträtt, markera mot högerpopulism eller tänka på klimatet skorrar falskt. EU-parlamentet är bara en del av ett odemokratiskt komplex där expertvälde, byråkrati och lobbyism garanterar storföretagens makt.

Sverige besätter 20 av 751 platser. Deras inflytande i det nästan maktlösa parlamentet är försumbart. Men rollen som parlamentariker är eftertraktad. Det är ett lönsamt uppdrag med hög lön och många förmåner. Partiledningarna väljer ut kandidaterna bland de trofasta och lojala som bryr sig mer om karriären och mindre om ändamålet med uppgiften.

Hos de europeiska folken växer däremot den allmänna motviljan gentemot EU. EU-diktat tar makten från medlemsstaterna och missnöjet mot sociala orättvisor och misskötsel av skuld- och flyktingkrisen växer.

Det svenska folket har under tiden i EU sett hur ett av världens mest jämlika länder skiftat till att bli ett där ojämlikheten ökar dramatiskt. En tillgänglig välfärd har slaktats och privatiserats. En väl fungerande skola har blivit västvärldens sämsta. Det har skett under regeringar ledda av Carl Bildt, Göran Persson, Fredrik Reinfeldt och Stefan Löfven.

Den gemensamma nämnaren är ett systemskifte som gynnar kapitalet. EU:s finanspolitiska ramverk med budgetdisciplin och överskottsmål blev ett redskap för att driva igenom politiska beslut.

Två länder inom EU har strikt hållit sig till ramverket. Det är Sverige och Luxemburg. Vårt land har blivit en nyliberal experimentverkstad och ett skatteparadis för en liten ekonomisk elit.

Utvecklingen i det svenska samhället följer ett mönster av ett strategiskt långsiktigt krig mot sociala framsteg för arbetarklassen.

Medan offentlig sektor försämras under ständiga sparkrav skapar privata företag nya marknader för att utnyttja mänskliga behov. Den gemensamma välfärden knäar under resurs- och personalbrist och kan inte längre garantera grundläggande rättigheter.

Det nya pensionssystemet gör arbetare till fattigpensionärer. Samtidigt fortsätter vinstandelen att öka på lönernas bekostnad.

EU möjliggör också arbetskraftsimport, som sätter ytterligare press på löner och arbetsvillkor och permanentar en hög arbetslöshet.

Denna brutala klasspolitik har skapat en grogrund för högerpopulism. Risken ökar när hela det övriga fältet av etablerade politiker utnämner SD och deras motsvarigheter i andra länder till huvudfienden.

För samtidigt kan många göra upptäckten: Jag är inte rasist – men på SVT:s valkompass är det SD som ligger närmast till hands för de som vill värna det nationella oberoendet och begränsa Bryssels makt.

Utvecklingen i det svenska samhället följer ett mönster av ett strategiskt långsiktigt krig mot sociala framsteg för arbetarklassen.

Jimmie Åkesson och kompani har all anledning att tacka för draghjälpen från en tandlös och vilsen vänster som gör gemensam sak med liberal borgerlighet.

De har förträngt att EU är och förblir en rikemansklubb.

SD:s kritik mot EU omfattar inte åtstramningspolitiken och den ekonomiska elit som tjänar på och driver på förstörelsen. Till och med motståndet mot EU har tonats ner till en omförhandling om mer lagom inflytande från unionen.

Partiet ändrade efter ett par luncher hos Svenskt Näringsliv sin inställning, från negativ till positiv. Både gällande arbetskraftsimport och vinster i välfärden.

SD är lyhörda för direktörernas krav och framförallt krav från direktörerna i den vinstdrivna välfärdsindustrin.

Nu är snart en avslagen och innehållslös valkampanj över. Förhoppningsvis kommer etablissemang inte lyckas locka fler till valurnorna.

Syftet med det skendemokratiska spelet är att höja valdeltagandet och visa på någon form av folklig acceptans för Brysselkraft och EU-elit.

De som bojkottar bluffvalet slår därför ett slag för demokratin och visar långfingret åt EU-projektet.

Motsatsen till de falska locktonerna från politikeradeln finns i den folkliga mobilisering som börjat spira, också i vårt land. Här växer det fram en verklig kraft för social rättvisa och jämlikhet.

Undersköterskeupproret kräver bättre villkor i äldreomsorgen. Lärarmarschen, i helgen, samlade mycket folk som kräver åtgärder mot de allt större bristerna inom förskola och skola.

Bensinupproret och landsbygdsupproret är ett utbrott för all den vrede som samlats under årtal av ojämlik utveckling av landet och skatteutplundring av vanligt folk.

I helgen samlas också arbetare från olika håll i landet i Stockholm. Det är medlemmar i olika fack och yrken som ska diskutera hur en facklig politisk motkraft på arbetsplatserna kan formuleras.

Det kanske kan bli ordning på torpet till slut? Men då får vi själv ta tag i problemen och lita på varandra.

Se även [Proletärens EU-skola](#) (i 10 delar).